

MAAPALLON ASUKKAIDEN MANIFESTI

On kevät
ja kuljen tuttua metsäpolkua.
Tuulee,
melkein myrskyää.
Muistan vanhan arvoituksen:

Jos puu kaatuu metsässä,
kuuluuko siitä ääni,
vaikka ihmisiä ei olisi paikalla?

Katson metsäniitylle.
Ensin näen vain mustaa
ja sitten koko linnun.
Metso kulkee niityllä hitaasti.
Se katselee ympärilleen
ja huomaa minut.
Pysähdyn.

Metso ottaa askeleita kauemmas,
ja jatkan varovasti matkaa.
Metso seisoo niityn laidalla.
Sitten se lähtee tulemaan minua kohti.

Ja minä juoksen.

Tuossa tilanteessa ymmärrän
vastauksen vanhaan arvoitukseen:

Jos puu kaatuu metsässä,
joku kuulee äänen aina.
Jos ei ihminen,
niin metso, kekomuurahainen
tai kuka tahansa muu luonnon kansasta.
Myös kasvit reagoivat ääniaaltoihin.

Maailma on täynnä yksisoluisia olentoja,
alkueliöitä, kasveja, sieniä ja eläimiä.
Niillä kaikilla on oma elämänsä.
Luonnon asukkaat ovat kuin verkosto,
jonka lankoja kukaan ei pitele käsissään.

Silti ihmiset kuvittelevat,
että meidän lajimme
on ravintoketjun huippu
ja kehityksen päätepiste.

Se ei ole totta.

Syömmme, juomme, tarvitsemme suojaa,
synnymme ja kuolemme.
Tarvitsemme auringon energiaa eli kasveja,
jotka välittävät sitä meille.
Olemme samalla viivalla
muiden lajien kanssa.

Ihmiset alkoivat raivata,
kaivaa ja mullistaa maata
tuhansia vuosia sitten.

Nyt luontokato ja ilmastonmuutos osoittavat,
että emme voi voittaa luontoa.
Luonto on näyttänyt rajansa.

Voimme lämmittää planeettaa niin kauan,
että paistumme.
Tai voimme todeta,
että ymmärrämme vihjeen.

Kukaan ei vaadi meitä muuttumaan.
Saamme itse ratkaista,
mitä teemme.
Jokainen meistä on vastuussa ekokriisistä.

Ihmiset ovat tällä planeetalla yhtä vähäisiä
ja yhtä elossa
kuin muutkin luonnon asukkaat.
Meillä kaikilla on oma aikamme
ihmetellä elämää
ja rakentaa tulevaisuutta,
ei katastrofia.

Me maapallon asukkaat haluamme, että

- ilmatila kuuluu ensisijaisesti linnuille ja hyönteisille, ei lentokoneille.
- maan päällä on enemmän kasveja kuin asfalttia ja rakennuksia.
- meret, järvet ja joet ovat elämän lähteitä, eivät jätelaita.
- kaikki ihmiset, muut eläimet ja pienimmätkin eliöt saavat elää rauhassa omassa kodissaan.

Lisäksi haluamme,
että ihmiset tavoittelevat
vain sellaisia asioita,
joita he oikeasti tarvitsevat.

Ei myöskään riitä,
että pohdimme ratkaisuja.
Meidän täytyy myös toteuttaa ne.

Jokainen pystyy löytämään oman äänensä
ja käyttämään sitä
omasta ja muiden puolesta.

Ihmiset ovat aina maallanneet, tarinoineet,
soittaneet ja laulaneet.
Voimme tehdä niin myös jatkossa.
Kun uneksimme, tutkimme
ja teemme taidetta,
tulevaisuudesta tulee meidän kaikkien yhteinen.

Juoksen hetken metsoa pakoon.
Se on epätoivoinen.
Ihmiset ovat kaataneet puita
ja ojittaneet soita.
Olemme rikkoneet metson maailman.
Metso ei ole hullu.
Se on vain jäänyt yksin.

Pysähdyn
ja katson olkani yli.
Metso seisoo kaukana takanani kuin patsas.
Se on metsän omistaja.
En minä,
ei kukaan ihminen.

Jatkan matkaani.
Metso ei enää seuraa minua.
Se on ohjannut minut polulle,
jolla en häiritse toisia. Polku johtaa tulevaisuuteen.

Kuten kaikki polut,
se syntyy silloin,
kun riittävän moni kulkee samaa reittiä.

Anni Kytömäki

Selkomukautus: Hanna Männikkölahti

